

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 693/05
16.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду у већу састављеном од судија Николе Латиновића, председника већа, Николе Мићуновића, Зорана Савића, Миодрага Вићентијевића и Верољуба Цветковића, чланова већа, саветника Врховног суда Драгице Гајић, записничара, у кривичном предмету против оптуженог **АА и др**, због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. Основног кривичног закона и др, решавајући о жалбама осуђеног АА и Окружног јавног тужиоца у Новом Саду, изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Саду К. 32/04 од 23. фебруара 2005. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА, дана 16. фебруара 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Делимичним уважавањем жалбе оптуженог АА и по службеној дужности, **ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ** пресуда Окружног суда у Новом Саду К. број 32/04 од 23. фебруара 2005. године у погледу правне оцене дела и одлуке о казни, тако што Врховни суд радње оптуженог АА, описане у изреци пресуде, правно квалификује као кривично дело омогућавање уживања опојне дроге из члана 247. став 1. Кривичног законика, за које му **УТВРЂУЈЕ** казну затвора у трајању од једне године, и као кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 2. Кривичног закона за које му **УТВРЂУЈЕ** казну затвора у трајању од осам месеци, па га за дела у стицају **ОСУЂУЈЕ** на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 24. септембра 2003. године до 22. октобра 2003. године.

Жалба Окружног јавног тужиоца као и жалба оптуженог АА у осталом делу **ОДБИЈАЈУ СЕ** као неосноване.

Образложење

Наведеном пресудом Окружног суда у Новом Саду, оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 246. став 1. ОКЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци, и за кривично дело спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности из члана 24. став 1. ЗОЈРМ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, па је за дела у стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору од 24. септембра 2003. године до 22. октобра 2003. године; оптужени ББ, због кривичног дела неовлашћено држање опојне дроге из члана 245. став 3. ОКЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од три месеца; на основу члана 245. став 5. ОКЗ, од оптуженог ББ, одузима се опојна дрога – хероин, нето тежине 56,75 милиграма; оптужени су обавезни да суду на име трошкова кривичног поступка солидарно плате 8.300,00 динара, а на име паушала сваки по 3.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде. Истом пресудом на основу члана 355. став 1. ЗКП, оптужени АА ослобођен је од оптужбе да би извршио кривично дело неовлашћено држање опојне дроге из члана 245. став 3. ОКЗ.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- Окружни јавни тужилац у Новом Саду, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се првостепена пресуда укине у ослобађајућем делу и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи у смислу навода и предлога у жалби;

- оптужени АА, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом да се првостепена пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, са захтевом да буде позван на седницу већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије, поднеском Ктж. број 832/05 од 26. априла 2005. године, предложио је да се уважи жалба Окружног јавног тужиоца, а одбије као неоснована жалба оптуженог АА.

Пошто је у свему поступио у смислу члана 375. ЗКП, Врховни суд је одржао седницу већа којој није присуствовао уредно обавештени Републички јавни тужилац, на којој је размотрио све списе овог предмета, заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП, па је по оцени навода у жалбама, наведеног писменог предлога Републичког јавног тужиоца, и датих објашњења оптуженог за наводе и предлоге из жалбе, нашао:

Првостепена пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, на које другостепени суд, поводом жалбе, увек пази по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП.

У жалби оптуженог АА сем навођења да се првостепена пресуда побија због "битне повреде одредаба кривичног поступка" није наведено ништа конкретно у чему би се те повреде састојале. У ствари жалбени наводи и по том основу своде се на оспоравање утврђеног чињеничног стања.

Жалбом оптуженог АА неосновано се првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Првостепени суд је правилно оценио све изведене доказе и одбрану оптуженог, па је у складу са одредбом члана 352. став 1. и 2. ЗКП, пресуду засновао на чињеницама и доказима изведеним на главном претресу, оценивши све доказе појединачно и скупно и при томе правилно утврдио чињенично стање. Побијајући чињенично стање као погрешно и непотпуно утврђено, доследно тези заступаној током поступка, оптужени АА и сада у жалби тврди и понавља одбрану да он није извршио кривична дела која му се стављају на терет и да је управо то погрешно утврђено погрешном оценом изведених доказа и одбране оптуженог ББ.

Ценећи изведене доказе, посебно одбрану оптуженог ББ, првостепени суд је правилно утврдио да је оптужени АА извршио кривична дела за која је оглашен кривим и осуђен првостепеном пресудом, на начин како је то детаљно описано у образложењу првостепене пресуде.

Пре свега, оптужени ББ не спори да се критичне вечери, срео са оптуженим АА, истина тврди да је до сусрета дошло случајно испред зграде у којој он станује, да је оптужени АА наишао са возилом и стао, да су се кроз прозор само руковали, те да је оптужени АА отишао са возилом, а он отишао у своју зграду, када је наишао полицајац ВВ, који је код њега пронашао дрогу хероин, која је од њега том приликом и одузета – 56,75 милиграма хероина упакован у сребренасти станиол. Дакле, првостепени суд, по оцени Врховног суда, основано закључује да сусрет између оптужених није био случајан већ договорен, и да је том приликом оптужени АА кроз прозор возила, приликом руковања, предао опојну дрогу- хероин оптуженом ББ. Истина, нема доказа да је оптужени АА предао опојну дрогу ББ. Међутим, имајући у виду да су радници СУП-а посматрали и видели да су се они руковали, затим, да је тако примопредаја извршена, и да је оптужени ББ, како сам признаје наркоман и да је дрога код њега пронађена и одузета, то је правилан закључак првостепеног суда да је оптужени АА дао оптуженом ББ дрогу – хероин, и да се у његовим радњама стичу сви елементи кривичног дела омогућавање уживања опојне дроге из члана 246. став 1. ОКЗ. У том погледу у побијаној пресуди су дати потпуни, јасни, опширни и међусобно сагласни разлози,

тако да нема основа за тврдњу изнету у жалби оптуженог АА да он кривично дело није извршио а ово тим пре, што се у жалби не истичу нове чињенице и докази који нису били предмет разматрања у првостепеном поступку а који би моли утврђене чињенице довести у сумњу.

Исто тако, у жалби оптуженог АА, када је у питању кривично дело спречавање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности из члана 24. став 1. ЗОЈРМ РС за које је оптужени, такође наведеном пресудом оглашен кривим и осуђен, не износе се нове чињенице нити докази који би довели у сумњу чињенично утврђење првостепеног суда у односу на то дело, већ се само понавља одбрана оптуженог да он критичне вечери никакво службено лице ни радника СУП-а, а поготово ГГ, кога иначе од раније познаје није видео.

Међутим, изнети жалбени наводи супротни су тврдњама саслушаних сведока – овлашћених радника СУП-а ГГ и ДД, чије исказе првостепени суд правилно оценио веродостојним, будући да су уверљиви, међусобно сагласни, детаљни, а сагласни су и са материјалним доказима, да је након контакта окривљених, оштећени ГГ пришао возилу оптуженог АА са предње стране, да је место било осветљено, фарови на возилу упаљени, да је у левој руци држао полицијску значку а у десној пиштољ, да је прилазећи возилу (мотор није гашен) викнуо "стој полиција" да је тада оптужени АА нагло затворио прозор, закључао браву и наглим маневрисањем кренуо у рикверц, тако да је ГГ морао да одступи у страну да би избегао гажење, да је потом и налегао на хаубу са значком у једној руци, с`пиштољем у другој руци, тако да нема сумње да га је оптужени препознао, али је исти побегао са лица места спречивши га на тај начин да обави своју службену радњу легитимисања. Према томе, чињенично стање и у односу на наведено кривично дело је правилно и потпуно утврђено и исто се жалбеним наводима и неаргументованим оспоравањем утврђеног чињеничног стања не доводи у сумњу.

Остали жалбени наводи оптуженог којима се првостепена пресуда оспорава због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања и повреду кривичног закона нису од битног значаја за исход кривичног поступка.

Међутим, како је после доношења првостепене пресуде дана 01. јануара 2006. године ступио на снагу Кривични законик ("Службени гласник РС", број 85/05 од 06. октобра 2006. године), по којем се у радњама описаним у изреци првостепене пресуде стичу законска обележја кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. за које је прописана казна затвора од шест месеци до пет година, што је за оптуженог блаже од казне прописане чланом 246. став 1. ОКЗ од једне до 10 година и кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. Кривичног законика за које је прописана казна затвора од три године, што је такође за оптуженог блаже од казне прописане у члану 24. став 1. ЗОЈРМ РС, то је Врховни суд на радње оптуженог применио Кривични закон као блажи за оптуженог сходно одредбама члана 5. став 2. КЗ.

С`обзиром на изнето, Врховни суд је по службеној дужности преиначио првостепену пресуду у погледу правне оцене дела, а сходно томе испитао и одлуку о казни из побијане пресуде.

Наиме, одлука о казни је предмет жалбе браниоца оптуженог АА, па је Врховни суд, уважавањем ове жалбе, преиначио одлуку о казни и оптуженог осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци.

Приликом утврђивања појединачних и изрицање јединствене казне оптуженом АА за учињена кривична дела, Врховни суд је ценио све околности које је утврдио првостепени суд у смислу члана 54. КЗ, а које су од утицаја на врсту и висину кривичне санкције, па је нашао да су околности које се односе на личне и породичне и материјалне прилике оптуженог несумњиво олакшавајуће околности, док је ранија осуђиваност отежавајућа околност. Дајући тим околностима онај значај који у случају оптуженог и заслужују, Врховни суд је оптуженом АА за кривично дело омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 1. утврдио казну затвора у трајању од једне године, и за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 1. КЗ РС казну затвора у трајању од осам месеци, и осудио га на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци која казна је сагласна тежини извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог као учиниоца и као таква нужна и довољна за остваривање у закону предвиђене сврхе кажњавања предвиђене чланом 42. КЗ.

Зато су супротни жалбени наводи Окружног јавног тужиоца са предлогом изрицања како појединачне,

тако и јединствене казне затвора у дужем временском трајању, неосновани.

Испитујући првостепену пресуду у ослобађајућем делу, Врховни суд налази да су жалбени наводи Окружног јавног тужиоца, којима се побија закључак првостепеног суда да је оптужени АА, критичном приликом само дао опојну дрогу а не и да је исту неовлашћено држао, и да с`тога у његовим радњама нема елемената кривичног дела неовлашћеног држања опојних дрога из члана 245. став 3. ОКЗ, неосновани и разлоге првостепеног суда дате у том правцу, као јасне, логичне и уверљиве у целости прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, на основу члана 391. и 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Драгица Гајић, с.р. Никола Латинић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СР